

VRAŤTE SE DO SVĚTA PERCYHO JACKSONA

APOLLÓNŮV PÁD

NERONOVA PEVNOST

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Apollónův pád Neronova pevnost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Apollónův pád – Neronova pevnost – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

APOLLÓNŮV PÁD

NERONOVA PEVNOST

APOLLÓNŮV PÁD

NERONOVA PEVNOST

Napsal Rick Riordan

FRAGMENT

Pro Becky,

každé putování mě přivede za tebou domů

1

*Poklidná jízda...
Nebýt hada v obleku
a smradlavých bot*

KDYŽ PROJÍŽDÍTE WASHINGTONEM, nikdy nemůžete vyločit, že uvidíte pár hadů v lidském oblečení. Stejně mě ale vyvedlo z míry, když na hlavním nádraží přistoupil do našeho vlaku dvouhlavý hroznýš.

To stvoření vězelo v modrém hedvábném obleku, tělo provlečeno do rukávů a nohavic tak, že to připomínalo lidské končetiny. Z límce košile trčely dvě hlavy jako zdvojený periskop. Pohybovalo se pozoruhodně ladně, přestože to vlastně bylo něco jako přerostlé zvířátko umotané z balonků. Usadilo se na druhé straně vagonu čelem k nám.

Ostatní cestující si ho nevšimli. Vnímání jim jistě zahalila mlha, viděli jen běžného pasažéra. Had se nechoval nijak výhrůžně. Dokonce se na nás ani nedíval. Kdo ví, mohla to být jen běžná nestvůra na cestě z práce domů.

A přece jsem si nemohl být jistý...

Zašeptal jsem Meg: „Nechci tě plašit –“

„Pssst,“ zarazila mě.

Meg brala pravidla vagonu s tichým režimem vážně. Od našeho nástupu se vozem ozývalo hlavně její syčení, kdykoli jsem promluvil, kýchl nebo si odkašlal.

„Ale je tu nestvůra,“ nedal jsem se.

Vzhlédla od propagačního časopisu vlakové společnosti Amtrak a povytáhla obočí nad kočičími brýlemi s falešnými kamínky. *Kde?*

Pokývl jsem bradou k hadímu tvorovi. Jakmile vlak vyjel ze stanice, zahleděla se jeho levá hlava nepřítomně z okna. Pravá chlemtala rozeklaným jazykem z lahve s vodou, kterou přidržovala smyčka těla čouhající z rukávu.

„Je to *amfisbena*,“ šeptl jsem a dodal na vysvětlenou: „Had s hlavou na každém konci těla.“

Meg se zamračila a pak škubla rameny, což jsem si vyložil jako *Vypadá docela mírumilovně. A zase se zabrala do čtení.*

Rád bych něco namítl, ale udržel jsem se. Hlavně proto, aby na mě zase nesýčela.

Nemohl jsem Meg vyčítat, že chce klidnou jízdu. Jen za minulý týden jsme se servali se smečkou divokých kentaurů v Kansasu, střetli se se vzteklým hladovým duchem u největší vidličky na světě ve Springfieldu v Missouri (ani jsem si nepořídil selfíčko) a utíkali dvěma modrým kentuckým drákonům, kteří nás prohnali po závodě Churchill Downs. Po tom všem nepůsobil dvouhlavý had v obleku jako důvod k panice. Zatím nás nijak neobtěžoval.

Pokoušel jsem se uvolnit.

Meg měla nos zabořený v časopisu, hltala článek o zahradničení ve městě. Za těch pár společných měsíců moje mladá společnice povyrosla, ale pořád ještě byla dost skladná, takže si mohla pohodlně

opřít své kotníkové červené tenisky o sedadlo naproti. Chci říct, pohodlné to bylo *pro ni*, ne pro mě ani pro ostatní pasažéry. Nepřezula se od té doby, co jsme upalovali po závodisti, a ty boty vypadaly a smrděly jako koňský zadek.

Aspoň že se převlékla z potrhaných zelených šatů do laciných džínsů a zeleného trička s nápisem UNICORNES IMPERANT!, které si koupila v dárkovém obchodě Tábora Jupiter. Pážeční sestřih jí začal přerůstat, na bradě jí vyrašil červený pupínek, a tak už nepůsobila jako ze školky. Vypadala skoro na svůj věk: na šesťáčku, vstupující do pekla zvaného puberta.

Tenhle postřeh jsem s ní radši neprobíral. Předně jsem měl co dělat s vlastním akné. A pak, mohla by se naštvat a coby moje velitelka mi nařídit, ať vyskočím z okna, a mně by nezbývalo než poslechnout.

Vlak se valil washingtonskými předměstími. Pozdně odpolední slunce probleskovalo mezi budovami jako lampa staré filmové promítačky. Byla to nádherná denní doba, kdy bůh slunce pomalu končil směnu, mířil do starých stájí zaparkovat vůz a pak se vracel do svého paláce s pohárem nektaru, aby zkoukl novou řadu seriálu *Pravá olympská bohyně*.

Ale to se mě netýkalo. Já měl rozvrzané sedadlo ve vlaku a místo seriálu jsem mohl celé hodiny zírat na Meginy smradlavé boty.

Amfisbéna na druhém konci vozu se nechovala nijak podezřele... pokud se za akt agrese nepovažuje lemtání vody z nerecyklovatelné lahve.

Tak proč se mi ježily vlasy v týle?

Funěl jsem jako pes a nemohl jsem s tím nic dělat. Na sedadle u okna jsem si připadal jako uvězněný.

Možná to byla jenom nervozita z toho, co nás čeká v New Yorku. Po šesti měsících v tomhle bídném smrtelném těle jsem se blížil do finále.

S Meg jsme se propotáceli přes celé Spojené státy a zase zpátky. Osvobodili jsme prastará Orákula, porazili spousty nestvůr a přežili nevýslovné hrůzy americké veřejné dopravy. Nakonec, po mnoha tragédiích, jsme v Táboře Jupiter zvítězili nade dvěma ďábelskými imperátory triumvirátu, Commodem a Caligulou.

Ale to nejhorší mělo teprve přijít.

Mířili jsme zpátky tam, kde naše problémy začaly – na Manhattan, do základny Nerona Claudia Caesara, Megina odporného nevlastního otce a mého nejneoblíbenějšího hráče na housle. A i kdyby se nám nějak povedlo ho porazit, skrývala se v pozadí ještě mocnější hrozba: moje arcinemesis Pýthón, který se uhnízdil v mé posvátné věštírně v Delfách, jako by to bylo laciné ubytování od Airbnb.

V příštích několika dnech tyhle nepřátele buď porazím a stanu se zase bohem Apollónem (pokud mi to dovolí otec Zeus), nebo v boji umřu. Mé dny Lestera Papadopoulose se každopádně chýlily ke konci.

Asi nebylo divu, že jsem byl rozčilený...

Pokoušel jsem se soustředit na malebný západ slunce a nešílet nad nekonečným seznamem toho, co mě čeká, ani nad dvouhlavým hadem v šestnácté řadě sedadel.

Až do Filadelfie jsem to zvládl a nerozsypal se. Ale když jsme vyjížděli z nádraží, začaly mi být jasné dvě věci: 1) amfispéna nevystupuje, což znamená, že nebude pravidelný denní dojíždějící, a 2) můj radar nebezpečí kvílí silněji než kdy dřív.

Připadal jsem si *sledovaný*. Tělo mi mravenčilo podobně jako těsně před tím, než Artemis a její Lovkyně vyskočily z křoví a provrtaly mě šípý, když jsem si s nimi v lesích hrával na schovávanou. To bylo ještě v dobách, kdy jsme byli se sestrou mladší božstva a mohli si takhle skotačit.

Odvážil jsem se podívat na amfisbénu a málem jsem vyskočil z kůže. Ta potvora hleděla přímo na mě, čtyři žlutá očka ani nemrkla a... začínala plát? To ne, ne, ne, ne, ne. Planoucí oči nikdy nevěstí nic dobrého.

„Pust' mě,“ řekl jsem Meg.

„Pssst.“

„Ale ta nestvůra! Chci se na ni podívat. Planou jí oči!“

Meg zamžourala na pana hada. „Ne, neplanou. *Svííí*. A navíc tam jen tak sedí.“

„Sedí tam podezřele!“

Cestující za námi sykl: „Pssst!“

Meg se na mě podívala s povytaženým obočím. *Já ti to říkala*.

Ukázal jsem do uličky a zašklebil se na ni.

Protočila panenky, rozpletla nohy, zvedla se a nechala mě projít. „Ne aby ses do ní pustil,“ nařídila mi.

Paráda. Teď budu muset čekat, až netvor zaútočí, než se budu moct začít bránit.

Postavil jsem se do uličky a přešlapoval, aby se mi do nohou vrátil cit. Ten, kdo vymyslel lidský oběhový systém, se moc nevyznamenal.

Amfisbéna se nepohnula, pořád na mě jen upírala oči. Zdálo se, že je v jakémsi transu. Možná sbírala energii na frontální útok. Dě-lají tohle amfisbény?

Pátral jsem v paměti po všem, co vím o tomhle tvorovi, ale moc jsem toho dohromady nedal. Římský spisovatel Plinius hlásal, že nošení mláděte amfispény kolem krku zajistí bezpečné těhotenství. (To mi k ničemu nebylo.) Oblékat se do její kůže udělá člověka přitažlivým pro potenciální partnery. (Hmm. Ne, to taky nepomůže.) Její hlavy dovedou plivat jed. Aha! To bude ono. Nestvůra sbírá síly na dvojité projektilové chrlení jedu ve vagonu!

Co dělat...?

Tu a tam mě přepadaly náporů božské síly a schopností, ale nemohl jsem se spolehnout, že se dostaví, právě když je budu potřebovat. Většinu času jsem byl jen dojemně slabý sedmnáctiletý kluk.

Mohl bych si vytáhnout z poličky nahoře luk a toulec. Hodilo by se být ozbrojený. Na druhou stranu by to dalo jasně najevo mé nepřátelské záměry. Meg by mi asi vynadala, že to přeháním. (Promiň, Meg, ale ty oči fakt planou, ne svítí.)

Mít tak za tričkem schovanou nějakou menší zbraň, třeba dýku. Proč nejsem bůh dýk?

Rozhodl jsem se, že se vydám uličkou, jako bych šel na záchod. Jestli amfispéna zaútočí, začnu křičet. Meg pak snad na chvíli odloží časopis a půjde mě zachránit. Přinejmenším tak vyvolám ten nevyhnutelný střet. Pokud had nic nepodnikne, no, tak je asi vážně neškodný. V tom případě si zajdu na záchod, protože se mi opravdu chce.

Potácel jsem se na brnicích nohou, což mi nepomáhalo tvářit se jakoby nic. Napadlo mě, že si začnu hvízdát, ale včas jsem si vzpomněl, že jsme v tichém vagonu.

Čtyři řady sedadel od nestvůry. Srdce mi bušilo. Ty oči rozhodně

plály a rozhodně se upíraly na mě. Nestvůra seděla nepřírozně nehnutě, dokonce i na plaza.

Dvě řady. S třesoucí se bradou a zpcenou tváří bylo těžké vypadat nenučeně. Oblek amfibény vypadal draze a šitý na míru. Možná že obří hadi nemůžou nosit obleky z konfekce. Jeho lesknoucí se kůže se žlutohnědým kosočtvercovým vzorem nepůsobila jako něco, co si člověk obleče na fotku do seznamky, leda by se chtěl seznámit s hroznějším.

Když se amfibéna pohnula, myslel jsem, že jsem připravený.

Omyl. Stvoření vyrazilo neuvěřitelnou rychlostí a smyčkou falešné levé ruky mi chytilo zápěstí jako do lasa. Tak mě to zaskočilo, že jsem nestačil ani vyjeknout. Kdyby mě had chtěl zabít, jsem dávno mrtvý.

Místo toho jenom zesílil stisk, přidržel mě na místě a tiskl se ke mně jako topící se k záchranáři.

Promluvil tichým dvojitým syčením, které mi rezonovalo až v morku kostí:

*„Syn Hádův zná ty, kdož jsou s hloubkou spjatí,
on ukáže všem tajnou cestu k věži.
Je nutno k soupeři se připoutati.“*

Stejně rychle, jako mě popadl, mě zase pustil. Po celé délce těla se mu rozvlnily svaly, jako by se začínal vařit. Posadil se zpřímá a natáhl krky, až měl tváře skoro v rovině s tou mou. Zář mu z očí vyprchala.

„Co mám dělat –?“ Levá hlava se podívala na pravou. „Jak...?“

Pravá hlava vypadala stejně popletená. Pohlédla na mě. „Kdo —? Počkat, já přešel stanici v Baltimoru? Žena mě zabije!“

Byl jsem tak šokovaný, že mi došla řeč.

Ty verše, které pronesl... Poznal jsem básnické metrum. Tahle amfispéna vyslovila věštbu. Došlo mi, že je možná opravdu jen běžný cestující, kterého posedl rozmar osudu, protože... No jasně. Je to had. Už od starých časů hadi přenášejí moudrost země, protože žijí pod jejím povrchem. Obří had musí být vůči věšteckým hlasům zvlášť vnímavý.

Nevěděl jsem, co dělat. Mám se mu za tu nepříjemnost omluvit? Mám mu dát dýško? A pokud on nebyl ta hrozba, která nastartovala můj radar, co to potom bylo?

Byl jsem ušetřen trapného rozhovoru a amfispéna se už nemusela bát, že ji manželka zabije, protože vagonem prosvištěly dva šípy z kuše, proklály krky nebohého hada a přišpendlily je k zadní stěně.

Vyjel jsem. Několik cestujících na mě zasyčelo.

Amfispéna se rozpadla na žlutý prach, nezbylo po ní nic než oblek šitý na míru.

Pomaloučku jsem zvedl ruce a obrátil se, jako bych se vyhýbal pozemní mině. Napůl jsem čekal, že mě prošpikuje další šíp. Někomu s tak přesnou muškou jsem se vyhnout nemohl. Nejlepší, co jsem mohl dělat, bylo tvářit se, že jsem úplně neškodný. To mi vážně jde.

Na druhém konci vagonu stály dvě mohutné postavy. Jedna byla Germán, soudě podle vousů a rozčepýřených vlasů s korálky, koženého pancíře, náprsního krunýře a holenního brnění z imperiálního zlata. Neznal jsem ho, ale v poslední době jsem potkal spoustu takových. Bylo mi jasné, pro koho pracuje. Našli si nás Neronovi lidé.

Meg ještě pořád seděla a držela své kouzelné zlaté čepele *sica*, ale Germán jí tiskl čepel svého širokého meče ke krku, aby se ani nehнула.

Střílela jeho spolence. Byla ještě vyšší a mohutnější, měla na sobě uniformu průvodčího Amtraku, ale nikoho tím neošidila – kromě všech smrtelníků ve vlaku, kteří si příchozích nijak zvlášť nevšíkali. Lebku pod čepicí měla po stranách vyholenou, zůstala jen lesklá hnědá hříva uprostřed, která se jí vlnila po ramenou jako zapletený provaz. Košile s krátkým rukávem jí tak obepínala svalnatá ramena, až jsem měl strach, že jí odletí výložky a jmenovka. Paže měla pokryté propleteným tetováním a kolem krku jí visel silný zlatý kruh – nákrčník neboli *torques*.

Takový jsem neviděl už celé věky. Ta žena je Galka! Sotva jsem si to uvědomil, žaludek mi zamrzl. Za starých dob římské republiky byli Galové ještě obávanější než Germáni.

Dvojitou kuši už si mezitím znovu nabila a mířila mi na hlavu. U opasku jí visely další zbraně: meč *gladius*, palice a dýka. No jasně, *ona* dýku má.

S pohledem upřeným na mě šklubla bradou k rameni. Univerzální gesto pro *Pojď sem, nebo tě zastřelím*.

Propočítal jsem pravděpodobnost toho, že stačím proběhnout uličkou a pustit se do nich, než nás oba zabijí. Vyšla mi nula. A možnost, že bych se ve strachu příkrčil za sedadlo, než je Meg oba vyřídí? O něco málo lepší, ale pořád nic moc.

Na roztrásených nohou jsem vykročil uličkou. Smrtelníci se mračili, když jsem je míjel. Podle všeho si mysleli, že jsem výkřikem nepřístojně narušil klid vagonu a teď si mě vezme na paškál průvodčí.

Fakt, že ten průvodčí třímá kuši a právě jím zabil dvouhlavého spolecestujícího, jim očividně unikal.

Dostal jsem se ke své řadě a podíval se na Meg, jestli je v pořádku. Navíc jsem byl zvědavý, proč nezaútočila. Meč přitisknutý ke krku ji obyčejně zadržet nestačí.

V šoku hleděla na tu galskou ženu. „Luguselwo?“

Průvodčí krátce přikývla, což mi prozradilo dvě příšerné věci. Za prvé, Meg ji zná. Za druhé, jmenuje se Luguselwa. Dívala se na Meg a divokost v jejích očích se o maličko zmírnila z *Ted' vás všechny zabiju* na *Brzo vás všechny zabiju*.

„Ano, Větvičko,“ potvrdila Galka. „A teď odložte zbraně, než vám Gunther bude muset useknout hlavu.“

2

Koláče večer?

Divné germánské zvyky

Musím na záchod

HALAMA S MEČEM SE ZATVÁŘIL nadšeně. „Useknout hlavu!“

Jméno GUNTHER měl vytištěné na jmenovce Amtraku, upevněné na zbroji – ta cedulka byla jeho jediné maskování.

„Ještě ne.“ Luguselwa na nás upírala oči. „Jak vidíte, Gunther moc rád seká hlavy, takže vy sekejte dobrotu. Pojdte s námi –“

„Lu,“ ozvala se Meg. „Proč?“

Když šlo o to vyjádřit ublíženost, byl Megin hlas výtečně naladěný nástroj. Slyšel jsem ji truchlit nad smrtí našich kamarádů. Slyšel jsem ji popisovat vraždu vlastního táty. Slyšel jsem ji zuřit na nevlastního otce Nerona, který ho zabil a ji pak celé roky citově týral a deformoval jí mysl.

Ale před Luguselwou hrál Megin hlas v úplně jiné tónině. Znělo to, jako by jí nejlepší kamarádka právě bez důvodu a bez varování rozcupovala oblíbenou panenku. Mluvila ublíženě, zmateně, nevěřičně – jako by v životě plném útrap něco takového rozhodně nečekala.

Lu zařala zuby, vystoupily jí žíly na spáncích. Nepoznal jsem,

jestli má vztek, cítí se provinile, nebo nám předvádí svou něžnou a chápavou stránku.

„Pamatuješ si, co jsem tě učila o povinnosti, Větvičko?“

Meg spolkla vzlyk.

„Pamatuješ?“ zeptala se Lu ostřeji.

„Ano,“ špitla Meg.

„Tak si seber věci a pojď.“ Lu odstrčila Guntherův meč od jejího krku.

Kolohnát zabručel „Humpf“, což v jeho řeči asi znamenalo *Nedopřejou mi ani kousek zábavy*.

Meg se se zmateným výrazem zvedla a otevřela skříňku nad hlavou. Nechápal jsem, proč tak bez odporu plní Luguselwiny rozkazy. Bojovali jsme už proti větší přesile. Co je ta Galka zač?

„Je konec?“ zašeptal jsem, když mi Meg podala batoh. „Vzdávám se?“

„Klid, Lestere,“ zamumlala. „Prostě udělej, co ti říkám.“

Hodil jsem si na záda batoh, luk a toulec. Meg si kolem pasu upevnila zahradnický pás. Lu a Gunthera očividně neznepokojovalo, že jsem zase ozbrojen šípy a Meg zásobou semínek zeleniny z rodinné pokladnice. Zatímco jsme se chystali, smrtelní cestující po nás házeli podrážděnými pohledy, ale nikdo se nás nesnažil utiшит, asi proto, že nechtěli naštvat dva hromotluky, kteří nás provázeli.

„Tudy.“ Lu ukázala kuší k východu za sebou. „Ostatní čekají.“
Ostatní?

Nechtělo se mi seznamovat s dalšími Galy nebo Gunthery, ale Meg poslušně prošla za Lu dvojitými dveřmi z plexiskla. Já ji následoval,

Gunther mi funěl za krk a nejspíš uvažoval, jak snadno by mi oddělil hlavu od těla.

Náš vagon spojovala s tím vedlejším chodbička, kymácející se hlučný můstek s automatickými dveřmi vzadu, maličkým záchodem v rohu a dveřmi ven po obou stranách. Uvažoval jsem, že se do některých vrhnu a budu doufat v nejlepší, ale bál jsem se, že by to „nejlepší“ znamenalo rozmáznout se o zem u trati. Venku byla tma jako v pytli. Soudě podle rachotu vroubkovaných ocelových panelů pod mýma nohama jel vlak hodně přes sto mil v hodině.

Za zadními plexisklovými dveřmi jsem viděl jídelní vůz: temný pult, řadu boxů a půl tuctu postávajících mužů – další Germáni. Nečekalo nás tam nic dobrého. Jestli s Meg chceme utéct, máme teď jedinou šanci.

Než jsem se stačil rozhoupat k něčemu zoufalému, Luguselwa se prudce zastavila těsně přede dveřmi do jídelního vozu. Obrátila se k nám.

„Gunthere,“ vyštěkla, „zkontroluj záchod, jestli tam nejsou nějakí infiltrátoři.“

Na Guntherovi bylo vidět, že ho to popletlo stejně jako mě. Buď nechápal, proč to má udělat, nebo netušil, co je infiltrátor.

Lámal jsem si hlavu, proč se Luguselwa chová tak paranoidně. Má strach, že je na záchodku namačkaná legie polobohů a chystá se vyskočit a zachránit nás? Nebo se jí možná stalo to, co jednou mně, že překvapila Kyklopa na porcelánovém trůnu a od té doby nevěří veřejným toaletám.

Gunther na ni chvíli zíral, pak zabručel „Humpf“ a udělal, co po něm chtěla.

Jakmile se jeho hlava zanořila do té malé místnůstky, Lu se do nás zabodla pronikavým pohledem. „Až budeme projíždět tunelem do New Yorku, oba řeknete, že potřebujete na záchod.“

Už jsem slyšel spoustu ujetých rozkazů, většinou od Meg, ale tenhle jim dal na frak.

„Já vlastně potřebuju hned,“ hlásil jsem se.

„Vydrž to,“ nařídila mi.

Podíval jsem se na Meg, jestli je z toho moudrá, ale zírала zasmušile do země.

Gunther se vrátil ze záchodové inspekce. „Nikdo.“

Chudák. Když už musíte kontrolovat WC ve vlaku a hledat in-
filtrátory, doufáte, že jich tam pár najdete a užijete si mordování.

„Tak dobře,“ řekla Lu. „Jdeme.“

Nahnala nás do jídelního vozu. Šest Germánů se obrátilo a zírало na nás, v masitých pěstech svírali koláčky a kelímky s kávou. Barbaři! Kdo jiný by si dával snídaňové pečivo večer? Válečníci byli oblečení v kůži a zlatém brnění stejně jako Gunther, mazaně zamaskovaní jmenovkami Amtraku.

Jeden z nich, AEDELBEORT (nejoblíbenější germánské chla-
pecké jméno roku 162 př. n. l.), vyštěkl na Lu otázku v jazyce, kte-
rému jsem nerozuměl. Odpověděla mu stejnou řečí. Germány její
odpověď zřejmě uspokojila a vrátili se ke kafi a koláčkům. Gunther
se k nim přidal a bručel něco o tom, jak těžké je najít pořádné ne-
přátele k dekapitaci.

„Sedněte si sem,“ nařídila nám Lu a ukázala na box u okna.

Meg tam zasmušile vklouzla. Usadil jsem se naproti ní, luk, tou-
lec a batoh jsem si položil vedle sebe. Lu stála na doslech, snad pro

jistotu, kdybychom se pokusili domluvit si nějaký plán útěku. Nemusela mít obavy. Meg se mi pořád nepodívala do očí.

Znovu jsem zauvažoval, co je ta Luguselwa zač a co pro Meg znamená. Nezmínila se o ní ani jednou za celé měsíce našeho putování. To mě znepokojovalo. Neznamenal to, že je Lu nedůležitá, spíš přesně naopak.

A proč Galka? Galové byli v Neronově Římě vzácní. Než se stal imperátorem, většina z nich byla poražena a násilím „civilizována“. Ti, kdo ještě měli tetování a torques a žili podle starých zvyků, byli vytlačeni na okraj říše do Bretaně nebo na britské ostrovy.

A pak to její jméno Luguselwa... Galsky jsem nikdy moc dobře neuměl, ale podle všeho to znamenalo *milovaná bohem Lugem*. Otrásl jsem se. Tahle keltská božstva byla totiž divná, divoká banda.

Myšlenky jsem měl moc splašené na to, abych dokázal vyřešit hádanku zvanou Lu. Pořád jsem musel vzpomínat na chudáka amfisbenu, kterou Galka zabila – neškodnou nestvůru, která už nedorazí domů za svou ženou, a to jenom proto, že si z ní udělalo pěšáka proroctví.

To, co pronesla, mnou otrásl – verše byly v tercíně stejně jako ty, které jsem slyšel v Táboře Jupiter.

*Ó syne Diúv, tvůj úkol se blíží,
věž Neronovu ve dvou vystoupati,
smést zrůdu, která sídlí ve tvé skrýši.*

Ano, zapamatoval jsem si tu zatracenou věc.

A teď jsme měli druhou sadu instrukcí, očividně spojenou s tou předchozí, protože první a třetí verš se rýmoval s *vystoupati*. Pitomý Dante a jeho pitomý nápad nikdy nekončící struktury básně:

*Syn Hádův zná ty, kdož jsou s hloubkou spjatí,
on ukáže všem tajnou cestu k věži.
Je nutno k soupeři se připoutati.*

Věděl jsem, kdo je ten Hádův syn: Nico di Angelo. Nejspíš byl pořád v Táboře polokrevných na Long Islandu. Jestli zná nějakou tajnou cestu k Neronově věži, nebude nám ji moct ukázat, pokud neutěčeme z tohoto vlaku. A kdo by mohli být ti jeho známí „s hloubkou spjatí“, to jsem netušil.

Poslední verš nové sloky byl prostě krutý. Právě teď jsme byli obklopení „soupeři“, ale poutat k nim se mi zrovna nechtělo. Rád bych věřil, že v tom verši je ještě něco víc, něco pozitivního... možná se to týkalo Luina pokynu jít na záchod, až dorazíme k tunelu do New Yorku. Ale vzhledem k jejímu nepřátelskému výrazu a přítomnosti těch sedmi kofeinem a cukrem nadopovaných germánských křupanů jsem si moc optimisticky nepřipadal.

Zavrtěl jsem se na sedadle. Páni, *proč* musím myslet na záchod? Teď se mi tam *vážně* moc chtělo.

Venku se míhaly osvětlené billboardy New Jersey: reklamy prodejen, kde si můžete pořídit nepraktický závodní vůz, právníků, kteří za vás podají žalobu na jiné řidiče, když ten závodní vůz nabouráte, kasin, kde se dají prohrát peníze získané z těch soudních procesů. Úchvatný koloběh života.

Minuli jsme stanici letiště Newark. Bohové pomozte, byl jsem tak zoufalý, že jsem uvažoval, že uteču. V *Newarku*.

Meg ale seděla na místě, takže já taky.

Tunel do New Yorku se blížil. Možná bychom místo té žádosti o vyčurání mohli napadnout naše věznitele...

Lu mi zřejmě četla myšlenky. „Dobře jste udělali, že jste se vzdali. Nero má jenom v tomhle vlaku další tři týmy, jako je ten můj. Každá trasa – každý vlak, autobus a let na Manhattan – byly pokryty. Pamatujte, že Nero má na své straně Orákulum z Delf. Věděl, že dneska přijedete. Nemohli jste se dostat do města bez toho, abychom vás nechtyli.“

Dobrý způsob, jak rozdrtit moje naděje, Luguselwo. Vyprávět mi, že Nero přiměl svého spojence Pýthóna, aby se pro něj zahleděl do budoucnosti, použil mé posvátné Orákulum proti mně... Drsné.

Meg ale najednou zbystřila, jako by ji něco z toho povzbudilo. „A jak to, že jsi nás našla zrovna ty, Lu? Jenom šťastná náhoda?“

Luino tetování se zavlnilo, napjala paže, až mi z vířících keltských kruhů přecházely oči.

„Já tě *znám*, Větvičko,“ vysvětlila. „Vím, jak tě najít. Nic jako štěstí neexistuje.“

Napadalo mě hned několik bohů štěstí, kteří by s tím tvrzením nesouhlasili, ale neprotestoval jsem. Coby zajatec jsem neměl chuť na nezávaznou konverzaci.

Lu se obrátila ke svému druhům. „Jakmile dorazíme na Penn Station, předáme zajatce eskortě. Nechci žádné chyby. Nikdo nezabije tu holku ani boha, pokud to nebude absolutně nutné.“

„Není to nutný teď?“ zkusil to Gunther.

„Ne,“ odbyla ho Lu. „*Princeps* s nimi má své plány. Chce je živé.“

Princeps. V puse jsem měl hořčejší chuť než nejlacinější kafe ve vlaku. Neplánoval jsem, že se Neronovi postavím tak, že mě k němu dovedou.

Jednu chvíli jsme rachotili pustinou newjerseyských skladišť a doků a hned potom jsme se ponořili do tmy, vjeli do tunelu pod řekou Hudson. Špatně srozumitelné hlášení nás informovalo, že příští zastávka je Penn Station.

„Potřebuju čurat,“ oznámila Meg.

Zaraženě jsem na ni hleděl. Vážně míní plnit divné instrukce Lu? Ta Galka nás zajala a zabila nevinného dvouhlavého hada. Proč by jí měla věřit?

Meg mi tvrdě dupla na nohu.

„Ano,“ vyjekl jsem. „Já taky musím na záchod.“ U mě to aspoň zoufale platilo.

„Vydržte to,“ zavrčel Gunther.

„Já *vážně* musím.“ Meg na sedadle poskakovala nahoru dolů.

Lu si těžce povzdychla. Její rozmrzelost nepůsobila hraně. „No dobře.“ Obrátila se k jednotce. „Já je tam odvedu. Vy ostatní už staňte tady a připravte se k vysednutí.“

Nikdo z Germánů nic nenamítal. Asi si už vyslechli dost Guntherových stížností na záchodovou kontrolu. Začali si honem cpát do pusy poslední koláče a sbírali si výzbroj, zatímco já s Meg jsme se soukali z boxu.

„Tvoje věci,“ připomněla mi Lu.

Překvapeně jsem zamrkal. No jasně. Kdo by šel na záchodek bez luku a toulce? To by byla pitomost. Sebral jsem je.

Lu nás nahnala zpátky do spojovací chodbičky. Jakmile se za námi zavřely dvojitě dveře, zamumlala: „*Ted*“

Meg se rozběhla k tichému vagonu.

„Hej!“ Lu mě odstrčila z cesty a přitom mi šeptla: „Zablokuj dveře. Rozpoj vagóny!“ A hnala se za Meg.

Cože to mám udělat?

Lu se v rukou zableskly dva meče. Počkat – ona má Meginy zbraně? Ne. Těsně před koncem chodbičky se k ní Meg otočila, přivolala si vlastní čepele a obě ženy se pustily do boje jako démoni. Obě byly *dimachaerové*, nejvzácnější forma gladiátorů. To musí znamenat – no, neměl jsem čas uvažovat, co to znamená.

Germáni za mnou křičeli a škrábali se na nohy. Každou vteřinou měli proniknout dveřmi.

Nechápal jsem přesně, co se to děje, ale mému hloupému pomalému smrtelnému mozečku se zdálo, že čirou náhodou se nám snad Lu pokouší pomoci. Pokud nezablokují dveře, jak chtěla, přemůže nás sedm naštvaných barbarů s ulepenými prsty.

Vrazil jsem nohu dolů k plexisklu. Dveře neměly žádná madla. Musel jsem přitisknout dlaně na panely a tlačit je k sobě, abych je udržel zavřené.

Gunther plnou rychlostí naběhl na dveře a ten náraz mi málem vykloubil čelist. Ostatní Germáni se shlukli za ním. Měl jsem jen dvě výhody, úzký prostor, ve kterém byli, takže nemohli pořádně spojit síly, a jejich tupost. Místo aby se společně snažili dveře vypáčit, prostě se tlačili jeden na druhého a Guntherův obličej jim sloužil jako beranidlo.

Lu a Meg za mnou bodaly a sekaly, čepele se divoce srážely.

„Dobře, Větvíčko,“ pochválila ji Lu tiše. „Pamatuješ si svůj výcvik.“ A pak pronesla hlasitěji pro uši publika: „Já tě zabiju, ty hloupá holko!“

Představoval jsem si, jak to musí vypadat z druhé strany plexiskla, z pohledu Germánů: jejich družka Lu je zaměstnaná soubojem s uniklou zajatkyní, zatímco já se je pokouším zadržet. Přestával jsem cítit ruce. Svaly v pažích a na hrudi mě bolely. Zoufale jsem se rozhlédl po zámku dveří, ale bylo tam jen tlačítko otevření v nouzi. K čemu mi tohle je?

Vlak se řítíl tunelem. Odhadoval jsem, že máme jenom pár minut, než přijedeme na Penn Station, kde bude čekat Neronova „eskorta“. Netoužil jsem být eskortován.

Rozpoj vagony, nařídila mi Lu.

Jak to mám asi udělat, zvlášť když držím zavřené dveře? Nejsem vlakový inženýr. Mašiny, to je Héfaistův obor.

Ohlédl jsem se přes rameno do chodbičky. Kupodivu tam nebylo žádné jasně označené tlačítko, které by cestujícím umožňovalo rozpojit vlak. Jak si to ten Amtrak představuje?

Tady! Všiml jsem si na zemi řady kovových klapků na pantech, sklopených tak, aby po nich cestující mohli bezpečně přecházet, zatímco se vlak kroutí a zatáčí. Jedna z těch klapků byla vykopnutá, otevřená, snad to udělala Lu a odhalila mi tak spoj pod nimi.

I kdybych tam ze svého místa dosáhl, což jsem nedosáhl, jistě bych neměl sílu a obratnost strčit ruku tam dolů, přeříznout kabely a vypáčit svorku. Mezera mezi panely podlahy byla moc úzká a spoj moc dole. A kdybych to měl zasáhnout šípem, musel bych být ten nejlepší lukostřelec na světě!

Ale počkat...

Dveře se mi na hrudi prohýbaly pod vahou sedmi barbarů. Vedle ucha mi skrz gumové obložení projela čepel sekery. Obrátit se tak, abych mohl vystřelit, by byla šílenost.

Ano, pomyslel jsem si hystericky. Přesně to udělám.

Získal jsem chvíli tím, že jsem vytáhl šíp a vrazil ho do mezery ve dveřích. Gunther zavyl. Tlak se zmírnil, banda Germánů se přeskupovala. Rychle jsem se obrátil zády k plexisklu, jednou nohou jsem dál držel dveře. Nemotorně jsem zápasil s lukem, až se mi povedlo nasadit šíp do tětivy.

Můj nový luk byl zbraň božské kvality ze zbrojnic Tábora Jupiter. Střelecké schopnosti se mi za posledního půl roku dramaticky vylepšily. Ale stejně to byl příšerný nápad. Když má člověk v zádech tvrdý povrch, nedá se pořádně vypálit. Nemohl jsem natáhnout tětivu.

Přesto jsem vystřelil. Šíp zmizel ve škvíře v podlaze a naprosto minul svorku.

„Zanedlouho zastavíme na Penn Station,“ oznámil hlas z reproduktoru. „Dveře se otevřou nalevo.“

„Dochází nám čas!“ houkla Lu. Rozmáchla se po Megině hlavě. Meg bodla a skoro propíchla Galce stehno.

Vypálil jsem další šíp. Tentokrát hrot zajiskřil na sorce, ale vagony zůstávaly umíněně spojeny.

Germáni bušili do dveří. Panel plexiskla vyskočil z rámu. Vynořila se pěst a popadla mě za tričko.

Se zoufalým výkřikem jsem se vyškubl a naposledy vypálil ze všech sil. Šíp pronikl kabely a praštil do svorky. Ta se otrásla, zasténala a uvolnila se.

Germáni se nahrnuli do chodbičky a já přeskočil rozšiřující se mezeru mezi vagony. Málem jsem se napíchl na Meginy a Luiny meče, ale nějak se mi podařilo udržet se na nohou.

Obrátil jsem se a viděl, jak zbytek vlaku mizí v dálce rychlostí sedmdesát mil v hodině a sedm Germánů na nás nevěřičně zírá a řve nadávky, které tady nebudu citovat.

Nějakých sto padesát metrů se naše osiřelá část vlaku valila kupředu setrvačností, ale pak zvolna zastavila. Meg a Lu sklonily zbraně. Jedna odvážná pasažérka z tichého vagonu si troufla vykuknout a zeptat se, co se děje.

Zasyčel jsem na ni, ať je zticha.

Lu mě vraždila pohledem. „Trvalo ti to dost dlouho, Lestere. A teď pojďme, než se mí muži vrátí. Vy dva jste se právě přesunuli z kategorie *zajmout živé* do kategorie *stačí důkaz o jejich smrti*.“

3

*Ó moudrý šípe,
prozrad' mi, kam se ukrýt.
Ne, tam ne. Tam NE!*

„TO JSEM Z TOHO JELEN,“ ozval jsem se, zatímco jsme klopýtali tmavými tunely. „Jsme pořád zajatci?“

Lu se podívala na mě a pak na Meg. „Na boha je trochu natvrdlý, co?“

„To mi povídej,“ povzdychla si Meg.

„Pracuješ pro Nerona, nebo ne?“ vyhrkl jsem. „A jak přesně...?“

Zašermoval jsem prstem z Lu na Meg a beze slov se ptal *Jak to, že se znáte? Nebo spíš Nejste náhodou příbuzné, když jste obě tak otravné?*

Pak jsem zaznamenal lesk stejných zlatých prstenů na jejich prostředníčích. Vzpomněl jsem si, jak spolu bojovaly, čtyři čepele sekaly a bodaly v dokonalém souladu. Zřejmý závěr mě plácl do tváře jako facka.

„Tys Meg trénovala,“ došlo mi. „Aby z ní byl dimachaerus.“

„A ona si ty schopnosti udržela.“ Lu láskyplně štouchla Meg loktem. „Mám radost, Větvičko.“

Ještě nikdy jsem nezažil, že by se Meg takhle nafoukla jako páv.

Vrhla se na svou dávnou trenérku a objala ji. „Já to věděla, že nejsi špatná.“

„Hmm.“ Vypadalo to, že Lu neví, co si s tím objetím počít. Poplácala Meg po rameni. „Já jsem hodně špatná, Větvíčko. Ale nedopustím, aby tě Nero zase mučil. Jdeme dál.“

Mučil. Ano, to bylo to pravé slovo.

Uvažoval jsem, jak může Meg věřit téhle ženské. Zabíla amfísbenu a ani přitom nemrkla. Nepochyboval jsem, že by to udělala i se mnou, kdyby to považovala za nutné.

A ještě hůř: Nero jí platil. Ať už nás Lu zachránila před zajetím, nebo ne, trénovala Meg. A to znamenalo, že musela být celé roky u toho, když Nero mou malou kamarádku citově i duševně týral. Lu byla součástí toho procesu – součástí Megina zapojování do zvrácené imperátorovy rodiny. Dostal jsem strach, že Meg vklouzne do starých zvyků. Možná Nero vymyslel způsob, jak s ní manipulovat nepřímo, prostřednictvím téhle bývalé učitelky, kterou tak obdivuje.

Jenže jsem netušil, jak to téma nakousnout. Trmáceli jsme se bludištěm podzemních údržbových chodeb a za průvodkyni jsme měli jenom Lu. Měla mnohem víc zbraní než já. A navíc, Meg byla moje paní. Řekla mi, že půjdeme s ní, a tak se taky stalo.

Putovali jsme dál a dál, Meg a Lu se plahočily bok po boku, já se coural za nimi. Moc rád bych vám řekl, že jsem jim „kryl záda“ nebo plnil nějaký podobně důležitý úkol, ale myslím, že na mě Meg prostě zapomněla.

Průmyslová světla nad našimi hlavami vysílala mřížové stíny na cihlové zdi. Zem pokrývalo bahno a sliz, čpělo to jako staré sudy

s „vínem“, které si Dionýsos tvrdošíjně uchovával ve sklepech i přesto, že se jejich obsah už dávno proměnil v ocet. Aspoň že Meginy tenisky už nesmrděly jako koňský trus. Teď byly pokryté novým, úplně jiným toxickým odpadem.

Když jsme se odpotáceli další milion mil, troufl jsem se zeptat: „Slečno Lu, kam to jdeme?“ Vyděsilo mě, jak se můj vlastní hlas odráží tmou.

„Dál od pátrací mřížky,“ odpověděla, jako by to bylo jasné. „Nero napíchl většinu sledovacích kamer na Manhattanu. Potřebujeme se dostat z jeho radaru.“

Bylo zvláštní slyšet galskou válečnici mluvit o radaru a kamerách.

Znovu jsem se podivil nad tím, jak se asi dostala do Neronových služeb.

I když jsem si to nerad připouštěl, imperátoři triumvirátu byli v zásadě drobní bohové. Vybírali si, kterým stoupencům dovolí strávit s nimi věčnost. Germáni, to se dalo pochopit. Sice byli tupí a krutí, ale taky naprosto oddaní bodyguardi. Ale proč Galka? Luguselwa musela být pro Nerona cenná nejenom díky svým šermířským dovednostem. Nevěřil jsem, že by se taková válečnice po dvou tisících let obrátila proti vlastnímu pánovi.

Podezření ze mě muselo sálat jako žár z pece. Lu se ohlédla a všimla si, jak se mračím. „Apollóne, kdybych tě chtěla zabít, tak už jsi dávno mrtvý.“

Pravda, pomyslel jsem si, ale klidně mohla dodat: *A kdybych tě chtěla ošidit, abys šel se mnou a já tě mohla dovést k Neronovi živého, dělala bych přesně tohle.*

Přidala do kroku. Meg se na mě zaškaredila, jako by chtěla říct: *Bud' milý na mou Galku*, a pak pospíchala, aby ji dohnala.

Ztratil jsem pojem o čase. Nápor adrenalinu z boje ve vlaku vyprchal a já byl unavený a všechno mě bolelo. Jistě, pořád mi šlo o život, ale to se posledního půl roku nezměnilo. Nemohl jsem se udržovat ve stavu paniky donekonečna. Bláto z tunelu mi lezlo do ponožek. Boty jsem měl jako nacucané hliněné květináče.

Nějakou dobu jsem obdivoval, jak dobře se Lu v tunelech vyzná. Rozhodně si razila cestu kupředu, prováděla nás jednou zatáčkou za druhou. Ale pak na jedné křižovatce zaváhala a mně došlo, jak je to doopravdy.

„Ty nevíš, kam jdeme,“ řekl jsem.

Zamračila se. „Řekla jsem ti to. Dál od –“

„Pátrací mřížky. Od kamer. Ano. Ale *kam* to jdeme?“

„Někam. Někam, kde bude bezpečno.“

Zasmál jsem se. Překvapilo mě, že se mi opravdu *ulevilo*. Téhle bezradné Lu bylo jaksi bezpečnější věřit. Neměla žádný velkolepý plán. Ztratili jsme se. Jaká úleva!

Lu se můj smysl pro humor nezamlouval.

„Promiň, jestli musím improvizovat,“ zavrčela. „Máte štěstí, že jsem vás v tom vlaku našla *já*, a ne některá jiná Neronova pátrací skupina. Jinak byste už seděli v jeho vězeňské cele.“

Meg mě sjela dalším zamračeným pohledem. „Jo, Lestere. Kromě toho, je to v pohodě.“

Ukázala na starou část dlaždiček s řeckým ornamentem mean-dru táhnoucím se po chodbě vlevo, která tam možná zbyla po zrušené lince metra. „Tady to poznávám. Východ by měl být před námi.“

Chtěl jsem se zeptat, jak to může vědět. Pak jsem si vzpomněl, že jako malá často bloumala po temných uličkách, opuštěných budovách a dalších divných a nezvyklých místech Manhattanu s Neronovým požehnáním – v ďábelské imperiální verzi volné rodičovské výchovy.

Dokázal jsem si představit, jak mladší Meg prozkoumává tyhle tunely, dělá hvězdy v bahně a pěstuje žampiony na zapadlých místech.

Šli jsme za ní asi tak... co já vím, šest nebo sedm mil? Tak mi to aspoň připadalo. Jednou jsme se prudce zastavili, protože se k nám z chodby doneslo hluboké a vzdálené *BUUUM*.

„Vlak?“ zeptal jsem se nervózně, i když jsme koleje nechali už dávno za sebou.

Lu naklonila hlavu. „Ne. To byl hrom.“

Nechápal jsem, jak to bylo možné. Když jsme v New Jersey vešli do tunelu, nebylo po dešti ani památky. Nelíbila se mi představa náhlých bouří tak blízko Empire State Building – vstupu na horu Olymp, domovu Dia neboli Velkého hromovládného tatíka.

Meg nevzrušeně postupovala dál.

Konečně tunel končil u kovového žebříku. Nad hlavami jsme měli uvolněný kryt průlezu, z jehož okraje se dolů lilo světlo a voda, jako by to byl plačící srpek měsíce.

„Pamatuju si, že to vede do jedné zadní uličky,“ oznámila Meg. „Žádné kamery tam nejsou – aspoň nebyly, když jsem tu byla posledně.“

Lu zahučela, jako by chtěla říct: *Dobrá práce*, nebo možná jenom: *Tohle se určitě podělá*.

Galka stoupala nahoru jako první. Za pár chvil už jsme všichni tři stáli v bouří bičované uličce mezi dvěma obytnými budovami.

Nebe křížovaly blesky a protkávaly temné mraky zlatem. Děšť mě bodal do tváře a dloubal do očí.

Odkud se ta bouře vzala? Byl to dárek na uvítanou od mého otce, varování, nebo jenom normální letní bouřka? Moje lesterovské zkušenosti mě poučily, že ne každá meteorologická událost se točí kolem mě.

Hrom rachotil okny po obou našich stranách. Podle fasád budov ze žlutých cihel jsem poznal, že jsme někde v Upper East Side, i když mi to připadalo pěšky pořádně daleko od Penn Station. Na konci uličky byly vidět taxíky svištící po rušné ulici. Park Avenue? Lexington?

Objal jsem se pažemi. Zuby mi drkotaly. Toulec se mi začínal plnit vodou, popruh na rameni těžkl. Obrátil jsem se k Lu a Meg. „Asi nemáte nějakou kouzelnou pomůcku, co zastaví dešť?“

Lu ze své nepřeberné zásoby zbraní u pasu vytáhla něco, co vypadalo jako policejní obušek. Stiskla tlačítko po straně a z obušku se stal deštník. Samozřejmě stačil přesně jen pro Lu a Meg.

Povzdechl jsem si. „To jsem si naběhl, co?“

„To si piš,“ potvrdila Meg.

Dal jsem si na hlavu batoh, který zadržel asi tak 0,003 procenta deště. Svršky se mi lepily na tělo. Srdce střídavě zpomalovalo a zase zrychlovalo tlukot, jako by se nemohlo rozhodnout, jestli je vyčerpáné, nebo zděšené.

„Co teď?“ zeptal jsem se.

„Najdeme si místo, kde se vzpamatujeme,“ řekla Lu.

Změřil jsem si pohledem nejbližší popelnici. „Při tom, kolik nemovitostí má Nero na Manhattanu, nemáš pro nás ulitou aspoň jednu tajnou základnu?“

Luin smích byla jediná suchá věc v uličce. „Řekla jsem ti, že Nero monitoruje všechny veřejné bezpečnostní kamery v New Yorku. Myslíš, že vlastní nemovitosti nesleduje zvláště pozorně? Chceš to riskovat?“

Nesnášel jsem, že má pravdu.

Chtěl jsem Luguselwě věřit, protože jí věřila Meg. Uznával jsem, že nás v tom vlaku zachránila. A hlavou se mi honil poslední verš proroctví amfisbény: *Je nutno k soupeři se připoutati.*

Mohlo se to týkat Lu, a to by znamenalo, že se jí dá věřit.

Na druhou stranu, tu amfisbénu zabila. Co já vím, kdyby had žil ještě chvíli, možná by vychrlil další jambický pentametr: *Ne Lu. Ne Lu. Ach, nikdy nevěř jí.*

„Takže pokud jsi na naší straně,“ spustil jsem, „na co bylo všechno to předstírání ve vlaku? Proč jsi zabíjela amfisbénu? Proč ta šaškárna, jak jsi nás doprovázela na záchod?“

Lu si odfrkla. „Předně jsem na Megině straně. O tebe mi nejde.“

Meg se namyšleně ušklíbla. „Dobrá připomínka.“

„A co se týče té nestvůry...“ Lu pokrčila rameny. „Byla to nestvůra. Nakonec se v Tartaru zase ožíví. Žádná velká ztráta.“

Řekl bych, že hadova manželka by s tím nesouhlasila. Ale musím uznat, že ještě nedávno jsem se díval na polobohy stejně jako Lu na tu amfisbénu.

„A co se týče přetvařování,“ pokračovala, „kdybych se obrátila proti svým druhům, riskovala bych, že vy dva přijdete o život, já přijdu o život, nebo některý z mých mužů unikne a všechno oznámí Neronovi. Odhalili by mě jako zrádce.“

„Ale oni *všichni* unikli,“ namítl jsem. „*Všichni* to oznámí Neronovi a... Aha. Oni mu řeknou –“

„Že když mě naposled viděli,“ dopověděla Lu, „bojovala jsem jako šílená a snažila jsem se vám zabránit v útěku.“

Meg se odtáhla od Lu a vykulila oči. „Nero si bude myslet, že jsi mrtvá! Můžeš zůstat s námi!“

Lu jí věnovala posmutnělý úsměv. „Ne, Větvičko. Musím se brzo vrátit. Když budeme mít štěstí, Nero uvěří, že jsem pořád na jeho straně.“

„Ale proč?“ chtěla vědět Meg. „Nemůžeš zpátky za ním!“

„Je to jediná možnost,“ namítla Lu. „Musela jsem se postarat, aby vás nechytily při příjezdu do města. A teď... potřebuju čas, abych vám vysvětlila, co se děje... co Nero plánuje.“

Zaváhání v jejím hlase se mi nelíbilo. Ať už má Nero v merku cokoli, Lu to pořádně šokovalo.

„Kromě toho,“ pokračovala, „jestli máte mít šanci, že ho porazíte, potřebujete někoho uvnitř. Je důležité, aby si Nero myslel, že jsem se vás pokusila zastavit, nepovedlo se mi to a pak jsem se k němu vrátila jako zpráskaný pes.“

„Ale...“ Měl jsem moc promáčený mozek na to, abych dokázal sestavit další otázky. „No nic. Vysvětlíš nám to, až se dostaneme do sucha. A když je o tom řeč –“

„Mám nápad,“ oznámila Meg.

Doběhla k rohu uličky. S Lu jsme čvachtali za ní. Cedule na nejbližším rohu nás informovala, že jsme na Lexington avenue a Sedmdesáté Páté.

Meg se ušklíbla. „Chápeš?“

„Co?“ zeptal jsem se. „Co to...?“

Najednou mi to došlo a zasáhlo mě to, jako by do mě narazil

tichý vagon Amtraku. „To ne,“ zděsil jsem se. „Ne, už pro nás udělali dost. Já je *nebudu* vystavovat dalšímu nebezpečí, zvláště když po nás jde Nero.“

„Ale posledně ti to vůbec nevadilo –“

„Meg, to ne!“

Lu se na nás dívala z jednoho na druhého. „O čem to mluvíte?“

Chtělo se mi vrazit si hlavu do batohu a ječet. Před šesti měsíci jsem se nerozpakoval přepadnout starého kamaráda, který bydlí pár bloků odtud. Ale teď... po všech potížích a smutku, co jsem přinesl všude tam, kde mě schovali... Ne, to nemůžu znova udělat.

„A co tohle?“ Vytáhl jsem z toulce šíp z Dodóny. „Zeptáme se mého věšteckého kamaráda. Jistě má nějaký lepší nápad – nebo přístup k hotelovému rezervačnímu systému na poslední chvíli!“

Třesoucíma se rukama jsem zvedl šíp. „Ó velký šípe z Dodóny –“

„On s tím šípem mluví?“ zeptala se Lu Meg.

„Mluví s neživými věcmi,“ pokrčila rameny Meg. „Přej mu to.“

„Potřebujeme tvou radu!“ dopověděl jsem a potlačil chuť nakopnout Meg do holeně. „Kam se máme jít ukrýt?“

Hlas šípu mi zahučel v mozku: *TYS MNE NAZVAL SVÝM KAMARÁDEM?* Znělo to potěšeně.

„Hm, ano.“ Ukázal jsem svým společnícím palec nahoru. „Potřebujeme místo, kde se schováme a vzpamatujeme – někde blízko, ale mimo dohled Neronových kamer a takových serepetiček.“

IMPERÁTOROVY SEREPETIČKY JSOU VSKUTKU PŮSOBIVÉ, souhlasil šíp. AVŠAK TY JIŽ ZNÁŠ ODPOVĚĎ NA VLASTNÍ OTÁZKU, Ó LESTERE. VYHLEDEJŽ MÍSTO OPLÝVAJÍCÍ SEDMIVRSTVOU OMÁČKOU.